

EDITORIAL

CINQUANTA NÚMEROS

Aquest és el número 50 de la *Revista d'Igualada* en la seva segona etapa, iniciada l'abril de 1999. Com veureu de seguida, és un número diferent, que trenca l'esquema de les edicions habituals i que recolza sobretot en breus col·laboracions de bona part dels fundadors de la revista, és a dir, d'aquelles persones que, ara fa setze anys, es van comprometre a fer possible l'aventura d'aquesta publicació quadrimestral. I també és diferent per la mateixa presència d'aquest editorial, ja que des de bon començament vam anunciar que crèiem que la millor definició i les millors preses de posició de la revista eren, simplement, les col·laboracions que contenia.

Aquesta edició, doncs, mereix de ser diferent, perquè la rodonesa del número cinquanta imposa una mica de respecte i de parada ocasional, abans de reprendre l'alè per continuar tirant endavant. I és que ha transcorregut molt de temps i hem publicat un nombre de pàgines força impressionant —unes cinc mil—, de manera que s'imposa una mica de balanç.

Si repassem la nostra col·lecció, estem contents d'haver pogut complir els nostres propòsits fundacionals, és a dir, editar una revista que «situant-se fora de l'àmbit de la recerca i de la informació estricta, projecti des de la comarca de l'Anoia una veu específica referida al pensament i a la cultura, amb voluntat de divulgar qüestions d'interès general o de contribuir al debat necessari d'aquells temes que, per la seva pròpia complexitat, no solen tenir cabuda en les publicacions existents». Així ho dèiem en el nostre primer número. La veritat és que hem tingut la fortuna immensa de poder-ho fer, i això ha estat possible, bàsicament, gràcies a tres factors fonamentals: el suport dels nostres nombrosos subscriptors —que ens han mantingut una fidelitat exemplar—, la generositat d'una gamma molt àmplia i diversa de col·laboradors i, finalment, l'existència

d'un equip cohesionat de redacció. Sense aquests tres elements, i sense el suport explícit de les administracions públiques que ens han fet confiança, aquest projecte no hauria estat possible.

El repte, doncs, és plantejar-se més aviat quin ha de ser el paper de la nostra revista en els anys que vindran, sobretot si partim de la profunda transformació que, en el transcurs d'aquests setze anys i d'aquests cinquanta números, ha experimentat la nostra societat. Avui, gran part dels materials anàlegs als que nosaltres oferim als nostres lectors es projecten sobretot per la via digital, i les noves generacions, és a dir, aquelles que han de garantir la renovació del gruix de subscriptors, es comunica, es forma i es distreu a través de suports que ja no es basen tan substantivament en el format tradicional del paper escrit. És evident, doncs, que, sense haver resolt encara cap canvi substancial en el nostre model de revista, haurem d'estar amatents a curt termini a l'evolució accelerada que afecta tots els mitjans de comunicació, de manera que potser caldrà plantejar-se en un futur proper camins nous o vies diferents per continuar prestant el servei públic que sempre ha estat la nostra raó de ser. Aquest és, gairebé amb tota certesa, el desafiament més gran que tenim davant els nostres ulls, i esperem ser capaços de donar-hi en tot moment una resposta adequada.

Finalment, no podem deixar de dir que l'aparició d'aquest número coincideix, per una casualitat ben oportuna, amb un moment polític transcendental en la vida del nostre país. Les eleccions al Parlament de Catalunya convocades per al 27 de setembre d'aquest 2015 són realment diferents de totes les altres i, sigui quina sigui l'opció que adopti cadascun dels nostres lectors, és un fet que poden marcar un moment d'inflexió molt important en la història recent del nostre país.

